

— Te su tvoje osnove lijepe i plemenite — preuze otac Mikula opet ozbiljnim glasom. — Međutim još nismo ništa odlučili, a treba da ipak, obzirom na sutrašnji dan i zlosretni mejdan, nešto odlučimo. Vidim sada i sam da odustati nisi mogao.

— Radujem se tim vašim riječima, dragi ujače.

— Uzmimo sada, ne misleći na gore, da Bog dade te sutra pobjediš Mehmet-agu. Što tada?

— Barbarigo će me pozvati na odgovornost.

— To stoji. O tom ne smijemo ni časa da podvojimo. U njegovoj je vlasti, koju će ti kaznu odmjeriti. Kazna će biti blaža ili stroža, prema tome da li aga bude ranjen ili pogine.

— Uzmimo, da ga samo ranim.

— U tom će te slučaju Barbarigo koju godinicu u progonstvo, a možda i u dno kule.

— To bi bilo najgore. Volio bih u progonstvo.

— Što da odlučimo za taj slučaj?

Otac Mikula prigne glavu, a čelo mu se opet namrštilo. Sve pomalo zaklopi oči, a kažiprstom desne ruke ovije krupni nos. Petar je nijemo buljio u zemlju i sustezao dah. On je shvaćao golemu važnost ovoga časa, pa nije htio da niti najsitnijom kretnjom pomuti svečane tišine i razmišljanja časnoga redovnika.

Otac Mikula razmišljao je prilično dugo. Najedared se pak trgne, podigne glavu, desnom rukom poklopi lijevu, što je počivala na dršku palice, pa uzdigne oči k nebu i važnim će naglasom svome nećaku:

— Putevi, sinko, Božje providnosti otvoreni su i dokučivi svakomu, koji je s Bogom. Razveselila me, iskreno ti kažem, tvoja odluka, da stupiš među naše junačke senjske Uskoke, ako sutra izneseš živu glavu. Netom si mi tu svoju nakanu otkrio, skoro sam se u isti mah domislio, kako bi ti tu nakanu mogao i ostvariti, i tako umaknuti opakim namjerama Marka Barbariga. Ne ću da ti sad otkrivam čitave svoje osnove, koja bi se, prema okolnostima, mogla i preinačiti. Što ti kažem, to je: pouzdaj se u Boga i u ljubav svoga ujaka. A sada dobro zapamti, a nikomu ne povjeravaj što ću da ti kažem.

— Slušam, dragi ujače.

— Dade li Bog, kao što se od Njegove milosti pouzdano nadam, te sutra izneseš živu glavu, treba da i ja to čim prije doznam. Stoga, kad se sve svrši kraj solinske rijeke, otpremi dio svojih ljudi prema istočnoj granici, a s ostalima se zaputi